

בכזה לשון הוי נדר. והרשב"א כתב, שבאלו הכינויים היו רגילים האנשים לדבר, ולכך כתבה המשנה כינויים אלו, כדי שידעו שאלו הם כנויים ולא יבואו לידי מכשול בנדריים. ולדבריו חידוש המשנה הוא שהנדריים נאמרים בכל לשון.

וי"ש לעיין, דבשלמא גבי קריאת שמע דאית ביה דין קריאה בעינן רבוי דכתיב "שמע" בכל לשון שאתה שומע, אך גבי נדר מדוע שלא יהני גם לשון אחרת. וצ"ל, שחידוש המשנה לא שנדריים נאמרים בכל לשון, אלא שגם בכנויי הלשונות ג"כ הוי נדר.

יש להסתפק לפי דברי הר"ן, שזה לשון הקודש שנשתבש, האם במקום שאין מבינים שבוש זה גם יהני נדר בלשון של קונח. והנה יעוי' ברמב"ם (בפ"א מהל' נדרים הט"ז) שכתב, שיש מקומות שאנשיהם עילגים ומפסידים הלשון ומכניין על דבר בדבר אחר והולכים שם אחר הכנוי; כיצד - האומר הרי הן עלי קונח קונם קונס, הרי אלו כנויים לקרבן. וכן כל כיוצא בזה, הולכים אחרי כלל העם באותו מקום ובאותו זמן. עכ"ד. ומבואר מדבריו דלשון אומות אם אין זה לשון עילג

דף ב' ע"א

במשנה כ"א כינויי נדרים כנדריים וחרמים כחרמים ושבועות כשבועות ונזירות כנזירות.

צ"ב בסדר המשנה ל' נקט נדרים שבועות ואח"כ נזירות, דהא לכאור' נזירות הוא מעין הנדרים ולא מעין השבועות.

והביא בשו"ת מהרי"ט (סי' נ"ד) מהמהרשד"ם שהוכיח מזה דנזירות הוא איסור גברא ולא איסור חפצא, ומשו"ה תני נדרים שהיא איסור חפצא, ושבועות שהוא איסור גברא, ורק אח"כ כינויי נזירות כנזירות להורות שנזירות הרי הוא כשבועות שהוא איסור גברא, ועיי"ש מה שהאריך בזה המהר"י באסאן בתשובה שם, ועיין בש"ך יו"ד סי' ר"ו סק"י.

★★

במשנה: כ"א כנויי נדרים כנדריים.

פירש הר"ן, מה הם כנויי נדרים - כגון שאמר קונם קונח. והחידוש בלשונות אלו הוא, שאפי' שהם לשון הקודש שנשתבש בפי האומות ואינו עיקר לשונם, אפילו הכי הנודר